

PIRNESPOSTI 2023

JOKI EI JÄÄDY KOSKAAN...

Pauli Hanhiniemi laulaa näin. Kaunis ajatus, joka johdatti minut pohtimaan suvun merkitystä ja tärkeyttä. Sillä sukulaisuus on jo sanana mielenkiintoinen. Kävin seikkailemassa netin ihmemaassa ja selvitin, että sukulaisuus sanalla on todellakin monta merkitystä. Mutta en paneudu nyt siihen, vaan jäin miettimään, että sukulaisuutta pitää yleensä melko itsestäänselvyytenä ja arkipäiväisenä asiana. Sukulaisuuteen ei normaalisti kiinnitä huomiota elämän soljuessa eteenpäin kuin tasaisesti virtaava joki. Entä jos, joen virtaus heikkenee, jokeen tulee karikoita, pahimmassa tapauksessa joki kuihtuu ja kuivuu kokonaan.

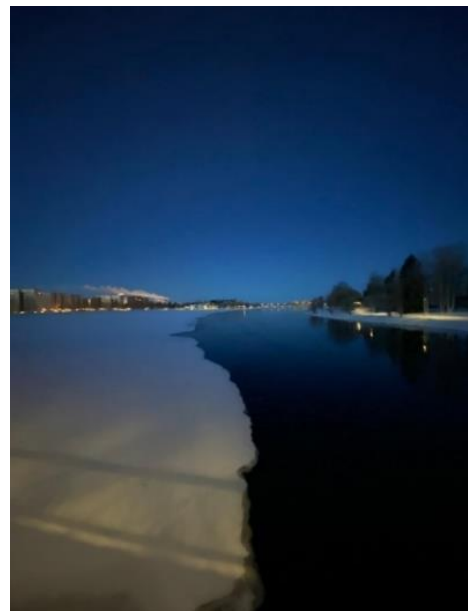
Silloin havahdutaan, mutta onko jo liian myöhäistä? Toivottavasti ei! Voiko sukulaisuudelle käydä kuten joelle? Mielestäni voi, ja se on surullista. Sukulaisuus voi ajansaatossa hiipua niin, ettei tiedä ja tunnista enää omia sukulaisiaan. Ei tiedä omia juuriaan sitä, mistä joen alkulähteestä on lähtöisin. Onneksi meitä Pirneksiä on vielä paljon, ja halu kuulua yhteen näkyy mm. yhteisissä sukukokouksissa.

Erityinen kiitos sukuyhdistyksen ahkerille perustajajäsenille, että olette selvittäneet meidän juuriamme, meidän alkulähteitämme. Nyt meidän on kuitenkin katsottava tulevaan ja pohdittava, millä keinolla saamme seuraavat sukupolvet huomaamaan sukulaisuuden tärkeyden ja innostumaan sukuyhdistyksen toiminnasta. Miten saamme meidän sukumme joen virtaamaan soljuvasti mutkitellen tämän maailman myllerryksen keskellä. Sillä viime kädessä sukulaisuus on sellainen rikkaus, jota ei millään valuutalla voi ostaa!

Haluan kiittää kaikkia viime vuodesta ja mukavista hetkistä Tampereella ja toivottaa ihanaa jo alkunutta vuotta 2023!

Pidetään käsi toisen kädessä,

Päivi

*Kuva on otettu Rautasillalta Tuiraan päin.
Kuvassa näkyy Oulujoki. Kuvan on ottanut
Lassi Haaraoja 24.2.2023 klo 7.00.*

Sukukokous 11.6.2022 Tampereella

Monen vuoden jälkeen kokoontuimme vihdoin naamatusten sukukokoukseen kesän alkuun Tampereen Työväen museo Werstaaseen. Meitä oli iloista ja aktiivista suvun väkeä noin 30 henkilöä paikalla. Varsinaisten kokousasioiden lisäksi kuulumme sukututkija Ari Kolehmaisesta mielenkiintoisen luennon sukukuntien eri vaiheista. Sukututkimus osoittaa, että Laukka-sukunimi on tullut Lauri-nimestä (lempinimi Laukka). Geenitutkimuksen osalta olisi mahdollista saada tarkempaa tietoa, jos Keskitalo-Pirneksen kahdesta testatusta henkilöstä toinen teettäisi vielä tarkemman BigY-tason testin. Myös Aapeli-Pirneksen miespuolisesta jälkeläisestä olisi mielenkiintoista saada tarkentava tulosta.

Sukukokouksen päätteeksi keskustelimme laajemmin sukuseuramme arvoista ja siitä, miten saisimme nuorempaa sukupolvea kiinnostamaan yhdistyksemme toiminnasta. Ei helppoa – SoMe-kanavia voisi perustaa ja aktivoida ja seuraava sukukokous yrittää järjestää perheohjelmaa mieltien.

Luistelun huumaa

Kisakausi alkaa olla loppuillaan ja kovaa vauhtia valmistaudumme jo kauden loppuhuipennukseen eli luistelunäytökseen, itse vanhemman roolissa talkoolaisena, tyttärenti esiintyessä. Monissa näytöksissä sitä on tullut itsekin aikoinaan luisteltua ja kyllähän ne olivat niitä kauden kohokohtia pitkän kilpailukauden päätteeksi. Silloin sai heittäytyä täysin erilaiseen rooliin ja nauttia esittämisen ilosta ilman suorituspainetta. Mahtavaa, että tyttärenti saa nyt

myös kokea tämän saman luistelun ilon ja nautinnon.

Oma urani taitoluistelun parissa alkoi vuonna 1985, kun äitini vei minut luistelukouluun. Pitkälle tie lajin parissa onkin vienyt, vain rooli vuosien varrella on vaihtunut luistelijasta valmentajaksi, aina nykyiseen vanhemman rooliin saakka. Omalta luistelu-uralta mieleeni on jäänyt paljon hienoja muistoja, erityisesti kisa- matkoilta, jotka suuntautuivat eri puolille Suomea ja muutamat kisat käytiin ulkomailla. Kesäleirit olivat taas kesäkuukausien kohokohtia. Siihen aikaan Joensuun jäähallista sulatettiin jää kesäksi, joten leireilemässä piti käydä muualla Suomessa. Teimmepä yhtenä kesänä leirimatkan myös Lontooseen. Leireillä tutustui myös muiden seurojen luistelijoihin ja valmentajiin, joita oli sitten kiva tavata kisa- kaudella kilpailuissa. Myös harjoitukset ulko- jäällä ovat jääneet hyvin mieleen. Joensuussa ei tuolloin (v. 1982-2002) ollut kuin yksi jäähalli ja siksi luisteluvuoroja oli pari kertaa viikossa myös ulkojäällä. Joskus talvella, vaikka pakkastakin saattoi olla jopa päälle -15 astetta, ei harjoituksia jätetty välistä. Varpaathan siinä jäätyivät eikä kovilla pakkasilla muutenkaan pystynyt paljoa jäällä tekemään, mutta on niistäkin kerroista jäänyt hauskoja muistoja. Sittemmin olemme saaneet kilpahallin kylkeen myös kaksi harjoitushallia, joten harjoittelu- olosuhteet ovat siitä paljon parantuneet. Yksinluistelun parissa viihdyin aina 17-vuotiaaksi asti, kunnes muodostelmaluistelua har- rastavat ystäväni saivat minut houkutelua mu- kaan joukkueeseensa. Luistelun saralla kaipa- sin siinä kohtaa jo uusia haasteita, joten aika oli kypsä lajin vaihtoon. Paljon oli yksinluiste- lijalla oppimista alkuun, mutta aika nopeasti sooloilijakin sulautui yhdeksi osaksi joukku- etta. Ja olihan se tekemisen meininki erilaista joukkueena kuin mihin yksilönä olin tottunut. Myös suorituspainet olivat toisenlaiset, koska oma suoritus vaikutti koko joukkueen suori- tukseen. Mutta pidin kovasti myös muodostel- maluistelusta, vaikka ikuinen yksinluistelija olenkin. Viimeisimpinä luisteluvuosinani olin mukana aikuismuodostelmajoukkueessa ja valmensin myös luistelijaita sekä Joensuussa että Lieksassa. Olin noin 22-vuotias, kun lai- toin luistimet ”lopullisesti” naukaan.

Taukoa luisteluun tulikin kymmenisen vuotta, kunnes tyttäreni Iris 5-vuotiaana aloitti yksinluistelun samassa seurassa, jossa itsekin luistelin. Näin huomasin taas tulleeni takaisin samoihin tuttuihin ympyröihin ja käveleväni samoja käytäviä, mutta tällä kertaa vanhemman roolissa. Liekö Iriksellä luistelukipinän syttymiseen osaltaan vaikuttanut, kun hän pienenä sai kokeilla äitinsä vanhoja luistelupukuja, jotka olivat vielä minulla tallessa ja näki minut ulkojäällä tekemässä piruetteja. Mutta hyvin on ollut erilaista olla nyt lajissa mukana vanhemman roolissa, kokea samat ilot ja pettymykset uudelleen, nyt vain parhaani mukaan tyttärentäni kannustaen ja ylpeänä vierestä seuraten. Aika näyttää kuinka pitkälle tyttärentäni tie luistelun parissa vie.

Mikä luistelussa sitten viehättää niin äitiä kuin tyttärentäkin? Ehkä se viehätys rakentuu monesta asiasta. Ehkä se on vain kaikessa yksinkertaisuudessaan sitä, että luistelu on niin kivaa ja on hienoa osata tehdä luistimilla kaikenlaisia kivoja asioita. Taitoluisteluhan on kaunis laji niin katsella kuin harrastaa. Musiikin tulkitseminen tyydyttää sitä taiteellista puolta, minkä me molemmat itsessämme tunnistamme ja vaikeat hyppy tuovat siihen oman haastavan lisämausteensa. Onnistumiset tekevät tästä kaikesta hurjan palkitsevaa. Ja tietysti samanhenkiset ihmiset. Parhaimmat ystävät ovatkin löytäneet lajin parista.

Katja Pirinen, 3.3.2023 Joensuu

Katja 14.1.1995

Katja prinssin roolissa Pieni merenneito -jäädussa v. 1992

Iris kisoissa tammikuussa 2023 Tallinnassa

Iris kisoissa marraskuussa 2022

Elämää rajalla rauhattomalla

Päivitys 23.2.2023

Sukukuntamme kantaisä Pekka Matinpöika (s. 15.11.1700) oli muuttanut perheensä kanssa kohta ns. hattujen sodan ja pikkuviha-kauden jälkeen (3.5.1744) Pohjois-Pohjanmaalta Pyhäjokivarresta Karjalaan Kiteen pitäjän Matkaselän kylään aivan Uudenkaupungin rajan (1721) tuntumaan ja tullut 1751 Ruokojärven itärannalla sijaitsevan Pirnelän tilan isännäksi. Ei voinut kantaisämme aavis-taa, kuinka rauhattomalla rajalla tulisivat seuraavat polvet elämään.

Elettiin vuotta 1789. Kantaisämme kuole-masta oli vajaan kolme vuotta. Kantaisän vanhempi poika Pekka oli Pirnelän tilan isäntänä. Ko. vuoden kirkonkirjoihin Pekka on merkitty

kuolleeksi. Suluissa on merkintä Rysland!
Mitä merkintä tarkoittaa?

Kuningas Kustaa III oli edellisenä vuonna aloittanut kolmivuotisen ns. **Kustaansodan** Venäjää vastaan. Sotamenestys oli surkeaa, mutta oli yksi taistelu, jota historiakirjojen mukaan pidetään sodan menestyksellisimpänä. Se käytiin Ruskealassa muutama kilometri Ruokojärveltä ja Matkaselästä etelään Tohmajoen ja Sortavalaan johtavan tien risteysalueella Kontkasenmäessä. Ko. taistelu eli Ruskealan valtaus tapahtui 17.5.1789. Venäläisten vahvuus oli yli 1000 miestä. Venäläiset olivat kolme päivää aiemmin Kiteen ratsutien suunnassa siepanneet 50 miehen kenttävartion, tulleet Matkaselän kylään ja tuhonneet sen täydellisesti 14 ja 15 päivän välisenä yönä. Ruotsalaiset (käytännössä suomalaiset) hyökkäsivät majuri Gripenbergin johdolla (400 miestä) Pälkjärven suunnasta, Taisteluun liittyi pian Kiteen suunnasta tullut kapt. von Fieandin 500 miehen joukko. Venäläisten menetykset olivat lähes 500 miestä, ruotsalaisten (suomalaisten) vain 17 kaatunutta! Rauhanteossa valtakunnan raja jäi entiselle paikalleen eli Ruskeala tuli edelleen kuulumaan Venäjän vallan alle.

Vastausta vaille jää edelleen kysymys, menetikö Pekka (tuolloin jo yli 60 vuoden ikäinen mies) henkensä Matkaselän kylän hävityksessä tai joutuiko hän ehkä venäläisten vangiksi ja vietiin Venäjälle? Pernelän tilan haltijaksi tuli Pekan jälkeen hänen vaimonsa Kristiina vuoteen 1803 saakka.

Seuraava maattamme raskaasti koetellut koetelemus oli vuonna 1808 käyty **Suomensota**. Sukuumme se ei kohdellut kaltoin. Merkittävintä sukumme kannalta oli 10.8.1808 käyty Pälkjärven taistelu. Se käytiin linjalla Pälkjärvi Pirttipohja. Osa joukoista eteni rintamalle Jaakkimasta, Ruokojärven eteläpuolitse. Taistelu vaati suomalaisilta 18 kaatunutta ja venäläisiltä 50.

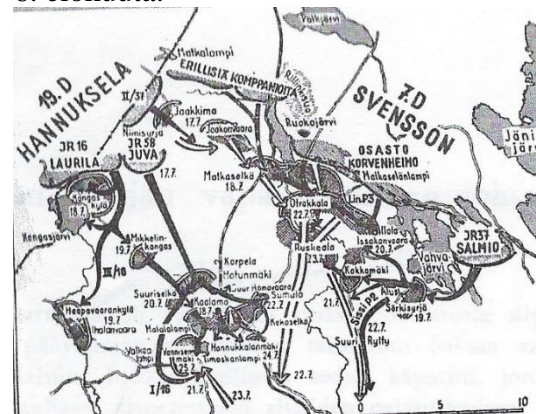
Pernelän tilaa isännöi tässä vaiheessa kantaisämme pojanpoika - Matti Eskonpoika - vuoteen 1821 ja Ruokojärven toisella rannalla sijainnutta Ruokovaaran tilaa (nro 11) Matin veli Esko vuoteen 1818.

Suomen sodan jälkeen elettiin Venäjän suuriruhtinaskuntana itsenäistymiseen 1918 saakka. Sukukuntamme laajeni ja levittäytyi

Matkaselästä Ruskealaan, Kiteelle, Pälkjärvelle, Sortavalaan, Suistamolle, Tohmajärvelle sekä ”ajan hengen mukaan” useisiin Laatokan Karjalan eteläisiin pitäjiin (Kivennapa, Käkisalme, Rautu, Räisälä, Valkjärvi, Viipuri, Vuoksela). Johtipa muutamien matka Pietariin saakka.

Sisällissodalta harva välttyi. Sukumme miehiäkin se jakoi eri puolille, kuten kansalaisia muutenkin, ilman että olisi aina ollut kyse aatteen palosta. Hyvänä esimerkkinä torpparin poika (isäni veli) Tauno, joka osallistui taisteluihin (venäläisten maasta karkottamiseen) valkoisten puolella Raudussa ja Heikki Pirnes, joka toimi punaisten asevaraston päällikkönä Viipurissa ja joutui siksi vankileirille. Sisällissodan taustalla oli yli 100 vuotisen suuriruhtinaskunta-ajan yhteiskunnallinen kehitys, joka näkyi myös suvussamme. Sukukuntamme miehistä osa jatkoi pientilallisina tai lampuoteina (torppareina), osa erikoistui erilaisiin käsityöläisammatteihin (seppä, muurari, kirvesmies, suutari, räätäli, mylläri jne.). Pernelän tila lohkoutui ja kantatilan nimi katosi, vaikka sukua asui kantatilan eri osissa alueluovutuksiin saakka.

Tuli talvi- ja jatkosota. Sukumme vanhoilla asuin seuduilla käytiin yksi merkittävä taistelu eli Ruskealan vapauttamiseen johtanut taistelu jatkosodan hyökkäysvaiheessa heinäkuussa 1941. Karjalan armeijan tarkoituksena oli hyökätä tavoitteena Sortavala Laatokan rannalla. Eversti Svenssonin seitsemäs divisioona eteni Pälkjärven suunnasta ja eversti Maunukselan yhdeksäs divisioona Kitee Matkaselkä suunnasta. Venäläisillä oli Matkaselässä vankat bunkkerivarustukset. Eversti Laurilan joukot valtasivat ensin rajan pinnassa olevan Kangaskylän ja etenivät siitä Ruskealaan. Venäläisten tehokkaista varustuksista huolimatta koko Ruskealan pitäjää oli vallattu 6. elokuuta.

Taistelu oli yksi menestyksekkäistä jatkosodan taisteluista. Sodan lopputuloksen tiedämme. Sukumme esi-isien asuin tienoot ja monien sukuun kuuluvien vielä elävien syntymäpaikat menetimme Neuvostoliitolle. Rajan taakse jäi myös oma syntymäpaikkani Kangaskylässä, jonka (isäni ennen syntymääni rakentaman talon jäljellä olevat rauniot ja pysytyssä olevan savupiipun) olin saanut äitini avustuksella nähdä ennen rajan lopullista sulkeutumista 1944. Oliko ”Luojan johdatusta” vai mitä, että sain yhdessä sisarieni ja veljeni kanssa nähdä rauniot uudelleen (savupiippukin oli jo sortunut) v. 2006. Pari vuotta ”reisun” jälkeen sain kuulla matkan järjestelyissä auttaneelta Irinalta, että olimme viimeisiä, jotka saimme luvan käydä seudulla.

Muistorikkaan matkamme symbolisesti ehkä merkittävin kokemus oli se, kun matkamme käytännön toteutuksesta vastannut Siesman rajavartioston päällikkö, joka kertoi olevansa kotoisin Petroskoista. vei meidät hieman reitiltä sivuun kalliolle, johon oli hakattu Uudenkaupungin rauhan (1721) rajalinja, sen länsipuolelle Ruotsin kuninkaan ja idän puolelle Pietari Suuren symbolit! Tuosta rauhasta on reilu 300 vuotta! Uhkakuvat ovat taas todellisuutta, raja-aitaa suunnitellaan ja olemme Ruotsin kanssa matkalla Natoon. **Haluamme elää rajalla rauhallisella!**

Sukukuntamme kantatila Pernelä sijaitsi Ruokojärven oikean puoleisella rannalla. Syntymäpaikkani Kangaskylässä taas sijoittuu eversti Laurilan etenemisreitille siihen kohtaan, jossa nuolet haarautuvat. Iida tätini perheen, Hakulisten, asuinpaikka sijaitsi jotakuinkin Matkaselkä 18.2. tekstin tienoilla. Erkki Pirneksen koti (lapset Aarno ja Sirkka) sijaitsi Jaakkiman kylässä. Monien sukukuntaamme kuuluvien vanhempien tai isovanhempien asuinpaikat löytyvät kartan alueelta, useimpien Ruokojärven rantamilta.

Unto Pirnes

Pirness Family in Canada (käännös seuraava)

Our branch of the Keskitalo Pirnes family has deep roots in North America. Matti Jaakonpoika Pirnes (b.1879) had first been in the United States in 1906 and apparently worked in the mines in Michigan. He returned to Finland in 1909 to visit his wife Liisa and

their two boys Matti and Ransa Arvid (my grandfather). He returned to North America later in 1909 to work in the mines and from the mines in Michigan moved to Saskatchewan Canada to claim a homestead offered by the Canadian government in 1911 The homestead was one of the last homesteads in the Rock Point area. It had become available after the previous homesteader had not proven the land and the homestead reverted back to the government for redistribution. My great-grandmother, Liisa Pirnes (b. 1883) nee. Laukka, left for Canada with three boys: Matti, Ransa and Yrjö to join him in 1912. This is the beginning of our Pirness branch in Canada. Matti had added an additional “s” to the surname to help influence the pronunciation of his name.

My grandfather Ransa Arvid was turning 6 years old in 1912 when they departed for Saskatchewan. The journey across the Atlantic took a couple of weeks. They travelled from Hanko to Liverpool and from Liverpool to a port in Quebec Canada. From there, they made their way by train to Saskatchewan, where Matti had arrived in 1911. The entire journey probably took almost a month to reach the homestead in Canada from Haapavesi. Grandpa Arvid did not remember much from his life in Finland in Haapavesi. He told us about a large boulder being in the yard of his childhood home. When he visited his childhood home in the early 1980s he realized that the boulder was not that big. I did not hear many stories about the Pirnes relatives in Finland when I was young. Matti did not talk much about Finland after arriving in Canada and did not pass on much information to his children and grandchildren. Matti had passed away before I was born but I remember grandmother Liisa from my childhood. We called her mummu. It was one of the few Finnish words that I knew. We spoke English to her and she spoke Finnish to us.

I heard myths and legends about the Pirness family, however. I remember hearing that the origins of the Pirness family was in eastern Europe. The argument was that the Pirness roots were not even Finnish but the Pirness family had somehow immigrated to Finland in the 1500s. The surname Pirness, we thought, did not even sound Finnish. Homesteads around the Pirness farm were farmed

by Pajunen, Kemppainen, Ylioja, Tuomi families, clearly Finnish surnames. I heard rumours that the Pirness family was originally from Poland. Another story that I grew up hearing was that Liisa and boys were to have sailed across the Atlantic on the Titanic in 1912 but were late arriving in England from Finland in 1912. Since the Pirnekset book was published, I have been able to read a little more about my mother's family in Finland. Growing up in Lucky Lake, Saskatchewan, close to the homestead Matti claimed in 1911, we called the homestead, "the farm". When I was young, we went to the farm most Saturdays for a sauna. Grandpa Arvid Pirness and my mother's brothers and sister also spent Saturday evenings at the farm. It is said that the first building that Finnish immigrant built was the sauna. In this way Finnish traditions were passed on to the children and grandchildren of the immigrants. Finnish was spoken on the farm and my mother's first language was Finnish. As a third/fourth generation Canadian, I heard Finnish spoken around me my whole life but did not learn Finnish until moving to Finland.

In North America, there are at least 5 generations descending from Matti and Liisa Pirness. From these intrepid forefathers many hundred descendants live across the continent of North America. Their homestead is still operated by a great-grandson of Matti and Liisa, Robin Pirness. The homestead is still in the family after 112 years. For Saskatchewan and the history of homesteads, this is quite an achievement.

*Maury Johnson 2/2023, Oulu
Great grandson of Matti and Liisa Pirnes
Oulu Finland*

Matti Pirness' grave at Highland Cemetery

Graves of Matti and Liisa's children

Highland Cemetery is a few kilometres from the homestead of Matti Pirness. Many of Matti and Liisa's children and grandchildren are buried in this cemetery.

PIRNEKSEN TARINA KANADASSA

Keskitalo Pirnesten sukuhaaran juuret ovat syvällä Pohjois-Amerikassa. Isoisoisäni Matti Jaakonpoika Pirnes (s. 1879) oli ensimmäisen kerran Yhdysvalloissa vuonna 1906 ja hän ilmeisesti työskenteli silloin Michiganin kaivoksissa. Matti Pirnes palasi Suomeen vuonna 1909 tapaamaan vaimoaaan Liisaa ja heidän kahta poikaansa Mattia ja Ransa Arvidia (isoisäni). Myöhemmin hän palasi Pohjois-Amerikkaan vuonna 1909 ja työskenteli Michiganin kaivoksissa, kunnes muutti vuonna 1911 Saskatchewaniin Kanadaan, sillä Kanadan hallitus tarjosi hänelle maatilaa. Tämä maatila oli yksi viimeisimmistä tiloista Rock Pointin alueella. Se oli tullut uudelleen lunastettavaksi sen jälkeen, kun edellinen talonmestaja ei ollut lunastanut tilaa ja maatila

oli palannut takaisin hallitukselle uudelleenjako varten.

Isoisoäitini Liisa Pirnes (s. 1883) o.s. Laukka lähti Kanadaan vuonna 1912 mukanaan kolme poikaa: Matti, Ransa ja Yrjö. Tämä on Pirneksen suvun Kanadan haaran alku. Matti oli lisännyt sukunimeensä ylimääräisen s-kirjaimen, joka vaikutti niin, että hänen sukunimessä kuului äännettäessä varmasti s-äänne.

Isoisäni Ransa Arvid täytti 6 vuotta samana vuonna, kun he lähtivät Saskatchewaniin 1912. Matka Atlantin yli kesti pari viikkoa. He matkustivat Hangosta Liverpooliin ja Liverpoolista Kanadan quebeciläiseen sataan. Sieltä he matkustivat junalla Saskatchewaniin, jonne Matti oli saapunut vuonna 1911. Koko matka Haapavedeltä Saskatchewaniin maatilalle kesti luultavasti lähes kuuksen. Isoisäni Ransa Arvid ei muistanut paljoakaan elämästään Suomessa Haapavedellä. Hän kertoi meille suuresta kivilohkareesta, joka oli hänen lapsuuskotinsa pihalla. Kun hän vieraili lapsuudenkodissaan 1980-luvun alussa, hän tajusi, että lohkar ei ollutkaan niin suuri. En kuullut nuorena paljon tarinoita Pirneksen sukulaisista Suomessa. Matti ei Kanadaan saavuttuaan juurikaan puhunut Suomesta eikä välittänyt paljon tietoa lapsilleen ja lapsenlapsilleen. Matti oli kuollut jo ennen syntymääni, mutta muistan isoäiti Liisan lapsuudestani. Kutsuimme häntä mumuksi. Se oli yksi harvoista suomenkielisistä sanoista, jonka tiesin. Puhuimme hänelle englantia ja hän puhui meille suomea.

Kuulin kuitenkin myyttejä ja legendoja Pirneksen perheestä. Muistan kuulleen, että Pirneksen perheen juuret olivat Itä-Euroopassa. Perusteluna oli, että Pirneksen juuret eivät olleet edes suomalaisia, mutta Pirneksen suku oli tullut Suomeen joskus 1500-luvulla. Sukunimi Pirness ei mielestämme edes kuulostanut suomalaiselta. Pirneksen tilan ympärillä olevia maatiloja viljelivät Pajunen, Kempainen, Ylioja ja Tuomi. Näillä perheillä oli selvästi suomalaiset sukunimet. Kuulin huhuja, että Pirneksen perhe oli kotoisin Puolasta. Toinen tarina, jonka kuulin, oli se, että Liisan ja poikien piti purjehtia Atlantin yli Titanicilla vuonna 1912, mutta he saapuivat myöhässä Englantiin. Titanic oli jo lähtenyt. Pirneksen kirjain ilmestymisen jälkeen olen voinut lukea hieman enemmän äitini perheestä Suomessa.

Vartuimme Lucky Lakella, Saskatchewanissa, lähellä Pirneksen Matin valtiolta lunastamaa maatilaa. Kutsuimme tilaa nimellä The Farm. Kun olin nuori, kävimme tilalla useasti lauantaina saunomassa. Isoisä Ransa Arvid Pirness ja äitini veljet ja sisko viettivät myös lauantai-iltoja tilalla. Sanotaan, että ensimmäinen rakennus, jonka suomalainen maahanmuuttaja rakensi, oli sauna. Näin suomalaiset perinteet siirtyivät maahanmuuttajien lapsille ja lastenlapsille. Tilalla puhuttiin suomea ja äitini äidinkieli oli suomi. Kolmannen/neljännän polven kanadalaisena kuulin suomea puhuttavan ympärilläni koko ikäni, mutta opin suomea vasta muutettuani Suomeen. Pohjois-Amerikassa on vähintään viisi sukupolvea, jotka polveutuvat Matti ja Liisa Pirneksistä. Pelottomista esi-isistä polveutuvia jälkeläisiä on jo monia satoja Pohjois-Amerikan mantereella. Pirneksen maatilaa hoitaa edelleen Matin ja Liisan pojanpojanpoika Robin Pirness. Maatila kuuluu edelleen perheelle 112 vuoden jälkeen.

Suomennos Maury'n vaimo Raija Johnson

Maury sukukokouksessa Tampereella 2022

Pähkinäpensaalla

*Kaikilla pitäisi olla tiikeriemo,
minulla kyllä on,
kerronpa esimerkin,
ja kyse ei ole kahvista,
vaan vanhasta puistonpenkistä,*

*Puistonpenkki on taloyhtiömme pihalla,
penkki on jo elämää nähnyt,
patinoitunut, harmaaksi muuttunut,
mutta siinä on hyvä ja mukava istua,*

*Viime kesänä penkki siirrettiin,
pähkinäpensaalle,
siinä oli ihana istua,
varjoisassa paikassa,
ajattelin, että nyt voin kiinnittyä tähän taloon,*

*Siinä se oli, penkki,
pähkinäpensaalla,
mutta vain hetken aikaa, joitakin viikkoja,
kunnes joku siirsi penkin toiseen paikkaan,
Uusi paikka oli aurinkoinen,
istuisin mieluummin varjossa,
pähkinäpensaalla suojassa,
menköön pois, ikävät ihmiset,*

*Vanhemmat tulivat tänä kesänä käymään,
kerroin äidille, että joku on vienyt penkkini muualle,
siirsimmekin penkin vanhempien kanssa,
takaisin pähkinäpensaalle,
ah, kun tuli kiva tunne,
istua paikassa, joka tuntui omalta,
joku 'case' tämä ehkä on,
aurinkoihmiset, vastaan varjoihmiset,*

*Ja minä olen varjoihminen,
nyt voin istua penkissä,
lukea rauhassa, monia uusia hienoja kirjoja,
ja neuloa, Chanel-tyylistä neuletakkia,
valkoista lankaa,
jossa tehosteena salvian vihreää ja vaaleansinistä,*

*Nostan katseeni kirjasta, tai neuleesta,
nautin kesästä, kevyestä tuulesta,
ja tiikeriemokin tulee iloiseksi,
kun lapsella on hyvä olla,
tämmöisiä voi miettiä, luovia ajatuksia,
lyhyessä kesäsamme, mutta niin ihanassa,
ainutlaatuisessa, pieniä hetkiä,
pähkinäpensaalla,*

Sirpa Pirnes, Hyvinkää 16.07.2022

Pähkinäpensas = hazel (bush), hazelnut (tree)

In memoriam

*Erkki Olavi "Olli" Pirnes s. 11.6.1935 Oulu,
k. 16.2.2023 Oulu*

Olli teki työelämässä elämäntyönsä puuseppänä. Ansiotyöt hän aloitti nuorena jo 15 vuoden iässä. Sodan jälkeen tarvittiin kädentöiden osaajia jälleenrakentamisessa. Puuseppänä Ollille riitti työtä. Pitkän työuran Olli teki Oulun Puukaluste Oy:n palveluksessa, jossa toimi puuseppänä ja myöhemmin puuseppien asennusryhmän vetäjänä. Työ oli usein reissutyötä eri puolilla Suomea keskittyen kuitenkin pääosin Pohjois-Suomeen.

Olli oli intomielinen ja täysillä mukana oleva urheilumies sen parhaassa merkityksessä. Hän aloitti juniorina pelaajauransa Oulun Työväen Palloilijoissa (OTP) ja hän pelasi sekä jalkapalloa jääpalloa. Jääpallossa hän voitti 1950-luvulla A-junioreitten Suomen mestaruuden OTP:n riveissä.

1950-luvun puolella välissä tapahtui Työväen Urheiluliiton hajaannus, jolloin OTP:ssä juniorimestaruuden voittanut joukkue hajosi. Joukko hyviä pelaajia siirtyi TUL:n seura Oulun Tarmoon. Tarmoon siirtyneet pelaajat olivat nostamassa Oulun Tarmoon jääpallon pääsarjaan eli mestaruussarjaan. Olli ei kuitenkaan pettymyksekseen pystynyt pelaamaan mestaruussarjassa loukattuun jalkansa. Oulu oli 1950-60-luvulla Suomen jääpallon keskus. Harrastajia oli paljon - katsomot pullistelivat yleisöstä. Jääkiekko oli lapsipuolen asemassa ja ne juniorit, jotka eivät mahtuneet jääpalloujoukkueisiin, menivät Kärppiin pelaamaan jääkiekkoa. Luonnonjäätkausi oli pitkä loka-kuusta maaliskuuhun eikä ilmastomuutoksesta ollut silloin tietoaakaan.

Olli pelasi vuosia myös jalkapalloa Tarmossa. Lopetettuaan pitkän uransa Olli siirtyi valmennuspuolelle. Hän valmensi Tarmoon jalkapalloujoukkueen sarjanousuun silloiseen Suomensarjaan. Suomensarja oli 1960-luvun puolella välissä seuraava sarjataso mestaruussarjasta. Meitä Pirneksiä olikin useita tuossa joukkueessa. Veljekset Lauri, Matti ja Mikko pelaajina ja Olli valmentajana.

Myöhemmin eläkeläisenä Olli vielä veti Oulunlahden Reippaan ikämiespalloilua. Hän osallistui myös Reippaan junioreiden valmennukseen.

Olli oli liikunnallinen eikä hän jäänyt ”levolle”, vaan hän innostui vielä ikämiehenä keilailusta ja oli ahkerana harjoittelijana siinäkin lajissa varsin hyvä. Olli osallistui myös Oulun eläkeläisten toimintaan.

Olli oli vilkas ja hyvin sosiaalinen ihminen, jota oli helppo lähestyä ja hänen oli myös helppo lähestyä kanssaihmissään.

Jäämme muistossamme kaipaamaan mukavaa ja joviaalia sukulaismiestä.

*Lauri, Matti ja Mikko Pirnes
Palloilleet veljekset*

Olli Pirnes

MERKKIPÄIVIÄ 2023 – lämpimät onnittelumme!

- *Eila Tarkkonen*, o.s. Pirnes, 80 v. 20.5.2023 Kitee
- *Eino Pirnes*, 75 v. 28.5.2023 Kitee
- *Pentti Nenonen*, 75 v. 30.7.2023 Joensuu
- *Martta Rajala*, o.s. Gröhn, 85 v. 18.8.2023 Jyväskylä
- *Unto Pirnes*, 85 v. 24.8.2023 Heinola
- *Jorma Pirnes*, 80 v. 16.12.2023 Heinola

Merkkipäiviä julkaisemme jatkossakin läheisesi suostumuksella sekä Pirnespostissa että myös kotisivuillamme **www.pirnekset.fi**.

SUKUYHDISTYKSEN JÄSENMAKSU JA LIITTYMINEN

Yhdistyksen jäseneksi voi liittyä kuka tahansa, joka on kiinnostunut yhdistyksestä ja sen toiminnasta. Liittymismaksu on 5 euroa ja sitä seuraava jäsenmaksu 10 euroa/vuosi. Maksut ovat perhekuntaakohtaisia.

Kirjoita viestikenttään jäsenmaksu sekä uusien jäsenten kohdalla myös liittymismaksu sekä jäsenten nimet. Muista kirjata myös maksajan osoite osoitteistomme ajantasaisuuden tarkistamiseksi.

HUOM! Kun kirjoitat viestikenttään viestin, silloin et voi käyttää samanaikaisesti viitenumeroa, koska viesti ei välity viitemaksuissa.

Maksamalla jäsenmaksun olet mukana turvaamassa yhdistyksemme toiminnan jatkoa 😊

Tilinumero	IBAN NORDEA FI33 1745 3000 0338 96	BIC NDEAFIHH	LASKU
Saaja	Pirnekset ry	Pirnekset ry, jäsenmaksu 2023 10,00 € (+ liittymismaksu, uusi jäsen 5,00 €)	
Maksaja			
Allekirjoitus		Viitenumero	2312
		Eräpäivä 31.5.2023	EUR

OSOITEREKISTERIN PÄIVITYS

Muistathan ilmoittaa yhteystiedoissasi tapahtuneet muutokset sihteerille. Sähköpostiosoite kotiosoitteesi lisäksi on meille erittäin tärkeä. **HUOM. Jos sinulla sähköpostiosoite ja haluaisit postin jatkossa vain sähköpostiisi, niin ilmoita postiosoitteen poistosta sihteerille.**

Sukuterveisin,

Päivi

Päivi Pirnes (puheenjohtaja)
Oivantie 8
90580 OULU
Puh. 050 325 2450
ppirnes@hotmail.com

Ulla

Ulla Joronen (sihteeri, talousvastaava)
Savitaipaleentie 26 B
00950 HELSINKI
puh. 040 578 5823
ulla.joronen@gmail.com

